

meproblematikken, og jeg vil også godt her fra talerstolen kvittere for de gode ideer, som vi har fået fra Det Fede Topmøde, og jeg vil også kvittere for Bryggeriforeningens selvjustits, når det gælder tv-reklamer for læskedrikke. Det er et skridt i den rigtige retning, men det er Socialdemokratiets forslag også.

Jeg glæder mig derfor til arbejdet med forslaget i udvalget.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg vil bare gerne advare imod, at man hele tiden gør EU til en løsning på det her område, som om EU er særlig optaget af at varetage forbrugerinteresser eller noget i den stil. Det er jo EU, der tillader hormonforstyrrende stoffer i produkter, som i den grad går ud over børn og tilmed fostre, altså inden børnene overhovedet er blevet født. Det er EU, der pålægger Danmark at tillade industrien at tilsætte nitrit og nitrat i fødevarer, selv om det er kræftfremkaldende.

Jeg vil lige understrege kraftigt, at EU bestemt ikke er vejen frem, og EU varetager bestemt ikke børns interesser specielt – eller forbrugernes interesser; det er skudt helt ved siden af. Det er ikke EU-vejen, vi skal gå her, tværtimod.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Nu tror jeg, at hr. Martin Henriksens indlæg mere var, hvad skal man sige; et indlæg i den generelle EU-debat og mindre et spørgsmål til det konkrete beslutningsforslag, og jeg vælger at tage det som sådan.

Men når det så er sagt, tror jeg heller ikke, at hr. Martin Henriksen kan være uenig med mig i, at en del af det, der foregår på det her område, altså tv-formidling, nu engang er grænseoverskridende. Jeg har i hvert fald tre børn, som ganske livligt ser Cartoon Network, som, så vidt jeg ved, ikke bliver sendt fra Danmark.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jo, men som jeg også har nævnt tidligere, er der undersøgelser, der viser, at et forbud formuleret på den måde, som det bliver formuleret på her, vil være ineffektivt. Og når vi nu snakker om, at det er grænseoverskridende, så går det jo også uden for EU.

Jeg synes bare, man skal lade være med at føre det frem, som om EU er løsningen på det

her problem, for det er EU ikke. Hvis der er noget, EU er, så er det industriens talerør, hvor bl.a. kemikalieindustrien har muligheder for at lobbye sig frem, og vi har ikke åbenhed omkring det. Så altså, EU er ikke vejen frem, hverken på fedtmeområdet eller på forbrugerområdet eller noget i den stil. Så det synes jeg man skal lade være med at fremføre som en løsning.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Nu tror jeg også, at det er derfor, hr. Martin Henriksen er medlem af Dansk Folkeparti og ikke af Det Radikale Venstre, for vi har nu altså den grundlæggende holdning, at vi rent faktisk godt tror, at EU kan gøre en kæmpe forskel på det her område, og vi tror, at effekten af en vedtagelse på EU-plan vil være større end en isoleret dansk vedtagelse.

Men når det så er sagt, så skal vi altså ikke bruge EU som en undskyldning for ikke også at lave national regulering.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Det er ikke for at negligere det her problem, slet, slet ikke. Jeg sidder bare sådan i mit stille sind og undres, og så tænker jeg, at det jo kan være, at der er nogle af dem, der lytter med ude i stuerne, der måske er lige så dumme, som jeg er.

Hvis man nu indførte sådan et forbud, så skulle man jo først og fremmest til at afgrænse: Hvad er så sunde og usunde fødevarer? Og så skulle vi jo til at tage en diskussion om det, og så ville der komme en diskussion om konkurrenceforvriddning, og nogle ville snakke om: Hvem bestemmer det, hvem sætter sig til dommer over det? Og jeg tænker sådan på, at ordføreren nævnte McDonald's. Den sidste reklame, jeg så, var for en menu med en burger, som opfylder alle krav til fedtenergi procent under 30, med gulerødder til og en juice. Der kunne blive en diskussion om, hvorvidt det var usundt.

Det, jeg synes, jeg mangler i den her debat, er at der er nogle, der forholder sig en lille smule rationelt til: Hvad er det, vi som forældre egentlig er sat i verden for? Hvad er det, vi som forældre egentlig skal sikre i forhold til det, som vores børn spiser? Jeg mener, at hvis mit barn ser en reklame for et stykke legetøj i tv, kan jeg godt finde ud af at sige: Nej, det får du ikke! Hvorfor er det, at vi ikke også i den her debat inddrager forældrene noget mere?